

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. augusztus 25.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR AZ ŐT MEGILLETŐ HELYEN

Énekek: 150,1; 165; 658,1-2; 630; 459,3-4

Lekció: János 2,13-22

Alapige: 2Krónika 5

És elvégezteték az egész mű, amelyet Salamon király csinált az Úr házához. És bevitte Salamon Dávidtól, az ő atyjától, Istennek szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és elhelyezte azokat az Isten házának kincsei közé. Akkor Salamon összegyűjtötte az Izráel véneit és a nemzetségek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálembe, hogy felvigyék az Úr szövetségének ládáját a Dávid városából, amely a Sion. És felgyűltek Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónap ünnepén. Mikor pedig eljöttek mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a Léviták a ládát. És felvitték a ládát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, amelyek a sátorban voltak; felvitték azokat a papok és Léviták. Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, amely ő hozzá gyűlt, ment a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, amelyek meg sem számláltathattak, sem meg nem irattathattak sokaságuk miatt. És bevitték a papok az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztették a láda felett, és befedezték a Kérubok a ládát és annak rúdjaival felülről. Azután kijebb vonták annak rúdjaival, úgy hogy a rudaknak végei láthatók voltak a ládán kívül, a legbelső rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig. Nem volt egyéb a ládában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a Hóreb hegyén tett abba, amikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijöttek Égyiptomból. Történt pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindnyájan, akik ott voltak, magokat megszentelték és akkor nem kellett megtartaniok az ő sorrendjüket, annakokáért az énekes Léviták mind, amennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő

AZ ÚR AZ ÓT MEGILLETŐ HELYEN

fiaik és testvéreik fehér ruhákban, cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal álltak napkelet felől az oltárnál és ő velük százhusz kürtölő pap; mert a kürtölőknek és éneklőknek tisztók volt egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és tisztelésére.) És mikor nagy felszóval énekeltek kürtökkel, cimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dicsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelt köddel, annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte be az Istennek házát.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a láthatatlan világ mennyei dicsőségében lakozol és számunkra mégis valósággal jelenlevő, itt a földön élő Úr vagy Jézus Krisztusban Szentlelked és igéd által. Hódolunk előtted, Atyánk, mert nemcsak a mennyben dicsőítenek téged az angyalseregek, hitben elhunyt szeretteink, hanem mi is ezt tehetjük itt a földön a gyülekezet közösségében, és Urunk, már ez önmagában bátorít minket, örvendeztet.

De te látod, hogy van-e bennünk is hamisság, amitől tisztítani kell, van-e bennünk kételkedés, amiből gyógyulni kell, keserűség, vigasztalhatatlanság, reménytelenség, amiből a te vigasztaló kegyelmed reményteljes jövőt jelenthet számunkra.

Kérünk, hogy ezért adj vigasztalást gyászoló testvéreinknek is. Azoknak is, akik ezen a héten álltak meg ravatal mellett, de azoknak is, akik évek óta hordozzák a fájó terhet.

Imádkozunk, azokért, akik nem tudnak velünk lenni a betegség miatt, de köszönjük, hogyha idegondolnak vagy ők is hallgatják majd a te igédet, akkor őket is betöltheti a gyülekezet szeretetközösségének öröme.

Urunk, mi csak azért örülhetünk, mert te itt vagy és rád tekinthetünk és köszönjük, hogy te pedig Jézusban tekintesz ránk. Arra kérünk, hogy ma is az evangélium, az Úr Jézusról szóló evangélium öröme szólaljon meg.

Áldd meg, kérünk, a csendeshéten levő testvéreinket is, ők is most vannak együtt a te jelenlétedben. Lelkipásztorunkon keresztül ott is szóljon a te igéd.

És kérünk, hogy hazamenve innen az élet istentiszteletét élhessük. Legyünk mi is templommá, ahogy a te igédben kijelentetted. Köszönjük, hogy ez az élet boldog élet veled. És köszönjük, hogy ezt az életet, az örök életet senki és semmi el nem veheti tőlünk, mert te vagy a megtartó Úr.

De ha valaki még nem lenne veled ilyen szeretetkapcsolatban, kérünk, szólítsd meg őt kegyelmeddel, vond magadhoz, hogy időben elfogadhassa ő is azt a kegyelmet, amelyet Jézus Krisztusban elkészítettél.

Az ő nevében hallgasd meg imádságunkat is, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nemzeti ünnepünkön, államalapításunk emléknapiján sok visszaemlékezés volt István király életére. Remélem, hogy pasaréti hívő keresztyénekként, gyülekezetként mi hálát adtunk Istennek mindazért, amit népünk és nemzetünk megtartásában, nekünk adott áldásaiban őrajta keresztül is eszközöként elkészített. El-

só királyunk is nagy művet vitt végbe, még az élő Istennel való kapcsolata is a magyar népnek valamilyen formában azért is lehetett olyan, amilyen, és ezért hálások lehetünk az Úrnak.

Isten ószövetségi népe számára Salamon király, illetve apja, Dávid volt két olyan meghatározó uralkodó, akiken keresztül sokat adott övéinek. Emlékszünk, a Krónikák könyve a babiloni fogságból hazatért Júda népének szóló bátorító, ha kellett, intő kijelentés, történetleírás volt Isten Lelke vezetésével. Számukra is, Salamonra gondolva – mert a bibliai történet most az ő történeti leírásának egy része –, de mi számunkra is, akik még messzebb vagyunk attól a kortól, visszatekintve, olvasva a kijelentést, az üdvtörténeti leírást, kiderülhet, milyen az, amikor Isten az eszközéként használ egy uralkodót, aki elvégez valamit. De tulajdonképpen Isten cselekszik, ő az eszköze.

Salamon templomépítő király volt. Hallottuk itt a kifejezést, hogy Isten ládája a helyére került, ezért a bibliai cím lehetne ez is: Isten, az Úr, az őt megillető helyen. Ha pedig ott van, akkor kiderül, hogy mi jellemzi azt a népet, azt az országot, azt a világot, ahol az Úr a helyén van, az őt megillető helyen. Dicsősége, szentsége jelenléte, ami áthat, kihat nemcsak ott a templomban, hanem azon túl is. És hogyan lehet akkor a helyén az ő népe is, akik ezt az Istent félik, szeretik, tisztelik, vele élő szeretetközösségben lehetnek?

A felolvasott bibliai szakasznak az elején és a végén van egy-egy kifejezés, amire a hangsúlyt teszem, hogy láthassuk valóban, hogy is van az Úr a helyén. „És elvégeztették az egész mű, amelyet Salamon király csinált az Úr házához.” A végén pedig ezt olvastuk: „mert az Úr dicsősége töltötte be az Istennek házat”. Az Úr a helyén és az ő népe is a helyén. Mit jelentett ezért a templom elkészülte, és mit jelentett a templom felszentelésének ez a fantasztikus mozzanata, hogy az Úr dicsősége betöltötte a házat.

„És elvégeztették az egész mű, amelyet Salamon király csinált az Úr házához.” A történeti leírás – a Királyok 1. könyve 8. részében is kijelentésre került, leírásra került ez a szakasz – tehát a templomépítő munka befejezését emeli ki: „elvégeztették az egész mű”. A kijelentésben azonban egyértelmű a hangsúly, hogy mindez Isten terve és ígéretének a beteljesedése volt.

Az Úr mindig is egy állandó helyet akart magának. Majd vizsgáljuk meg Mózes 5. könyve 12. részében, hogyan szól erről Isten már Mózes idejében, amikor még csak a szent sátor készült el. Állandó helyet magának.

A Krónikák 1. könyve 16. részében leírásra került, hogy Dávid hogyan vitte föl a szövetség ládáját a fővárosba, Jeruzsálembe, Dávid városába, a Sionba – itt is hallottuk – jelezve, hogy az Úr van az életünk, életem, uralkodásom központjában. Beszédes, hogy ott az elején így olvasható, hogy a sáornak a közepébe helyezték el a szent ládát. De az is csak sátor volt és a sátor közepébe – központban az Úr. Itt azonban azt olvastuk: állandó ház, templom. És hova került a templomban? Ahogy a szent sátorban is volt egyébként Mózes idejében: a szentek szentjébe. Az ő földi uralma, trónusa helyére. Már nemcsak központban van, hanem aki uralkodik dicsőségesen, hatalommal.

Isten, az Úr állandó helyre került a földön az ő népe közt, az ő népe életében, az őt megillető helyre. Uralma biztonságot jelent, bőséget, áldásokat, boldogulást

AZ ÚR AZ ŐT MEGILLETŐ HELYEN

a népnek. Mindenképpen hihetetlen boldogságot a békesség birodalmában. Emlékszünk, Salamonnak a neve jelentése is hordozza a békesség szót. Például Dávid azért sem építhetett templomot, mert ő sokat háborúzott, és Isten még ezzel is jelezni akarta, hogy egy olyan király építse föl az én házamat, ahol állandóan lakom majd az én népemmel és az egész világban, aki nem annyit háborúzott, akinek az idejében békesség van a szó fizikai értelmében is. Isten, ha a helyén van és a népe is ezzel az Istennel szeretetkapcsolatban a helyén, akkor átérezheti ennek a békesség uralmának minden jellemzőjét. Betöltheti őket a boldog, örvendező élet. Nemcsak a szent helyen, hanem a szent helyből elmenve is, számukra is megvalósulhatott az élet istentisztelete. Övéi boldog örvendező élete.

A Krónikák, amikor leírásra kerültek, a fogság utáni júdai nép életében békesség volt? Eszter, Nehémiás és Ezsdrás könyveit olvasva erre emlékeztek, hogy békesség, mint Salamon idejében? Egyáltalán nem! Igen, megszabadultak a fogságból, de utána nagyon sok fizikai és lelki probléma, baj. Elég, ha csak arra gondolunk, hogy több évtizeddel már a hazatérés után nincs a városnak igazán kőfal, ami védené őket az ellenségtől, akik pedig támadják őket. Mintha arról lenne szó, hogy tudjuk, hogy a sátán támad bennünket folyamatosan minden nap, a házasságodat, a családi életedet, a munkádat, a gyülekezeti életünket és nincs igazán védelem, nem tudjuk, hogy hogyan lehetne megvédeni magunkat, mert nincs városfal a szó fizikai értelmében Nehémiás idejében. Lelkileg is épp a házasságokban, családokban voltak nagyon nagy bajok. Csak azt hadd említsem, hogy a vegyes házasságokban olyan gyermekek is éltek Júdában, akik nem is ismerték a zsidók nyelvét, tehát akkor ők nem is tudták volna olvasni a bibliai történeteket. Nem is lehetett velük beszélgetni bibliáról anyanyelvükön, mert nem ismerték. Hanem az édesanyjuk – akik pogány asszonyok voltak – anyanyelvét ismerték csak. Lelkiben is, fizikai értelemben is a Krónikák keletkezése idejében Isten népe egyáltalán nem békességben.

De éppen ebben van a bibliai könyvnek, ennek a két könyvnek a hihetetlen bátorítása, mert bemutatja: nézzük meg az Urat, aki egy ilyen nép számára is kicsoda. Itt nem arról volt szó, hogy ábrándozzanak a salamoni dicsőséges múlt örömein: – Milyen kár, hogy most nem ez van! Épp fordítva! Lássátok meg, ki az az Úr, milyen az az Isten, aki abban az időben is valamit elvégzett, mert isteni terve, ígérete így teljesezett be. Ez az Úr ma is a mi Urunk.

A kijelentéssel Istenre akart mutatni, a kegyelem fényében bemutatni még Dávid és Salamon életét is. Nem véletlen az, hogy egy csomó bűnről, ami e két király életében jellemző volt, nem olvasunk, mert a Krónikáknak nem ez a célja. Valami hasonló figyelhető meg a Római levél 4. részében, amikor Ábrahámval kapcsolatban a kegyelem és az ígéretek fényében beszél az ő életéről. Hihetetlen, hogy milyen ideális életet élt Ábrahám, pedig tudjuk, hogy nem az volt, de ha az Urat látjuk az ézsaiási kijelentés fényében: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk!” A madártávlatból egészen másképp látszanak a földi dolgok – és az Úrra mutat ez a kijelentés is az ő temploma elkészültével.

Az újszövetségi jelentésben a templom a hívő ember teste, illetve a hívők közössége. És olyan fájó a korinthusi levélben ezt olvasni az 1. levél 6. részében:

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma?” Az élő Isten temploma. „Avagy nem tudjátok...?” – és ott a paráznasággal kapcsolatban figyelmeztet, hogy vigyázzatok, hogy kivel egyesültök. „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma?” A másiknál pedig, hogy: hát tudatosítsátok, hogy ti az élő Isten temploma vagytok, az Isten Lelke lakik bennetek. Újszövetségi hívő nép életében sem igaz ez – sajnos magamat ismerve ez nagyon igaz –, hogy békesség birodalmában élnek. A bűnök, a bajok, a körülmények – mennyi békétlenség.

Pontosan ezért nagyon bátorító, hogy nemcsak Salamon neve itt a bibliai szövegben, hanem az a szó, amit itt az ősi nyelven használ – „elvégezteték” –, ugyanúgy hordozza a békesség jelentését. Használhatott volna az Úr Lelke másik szót is a héberben, de valamiért ezt a szót akarta ide leírni. A Szentírás szó szerint ihletett, tévedhetetlen, megbízható száz százalékosan. Csak a magyar fordítás miatt van néha problémánk, de azt is meg lehet érteni az Úr kegyelméből. De nem véletlen, hogy melyik szó van itt a Bibliában. Épnek lenni, egésznek lenni, teljesnek lenni, békességben, boldogságban, barátságban lenni – ez a szó alapjelentése. Ami tehát itt elvégeztetett mű, állandó lakóhely az Úr számára a templom, akkor ebből következik, ha ez megvalósult, akkor ez azt jelenti, hogy békességben vagyunk. És Salamon kora valóban a békesség kora. A templom építése is ezt jelezte és az elkészülte még inkább.

De ha valamit Isten elkészített és beteljesítette az ígéretet, az nem valaminek a lezárása. Csak a munka fejeződött be, a java még ez után jön. Ebben a gondolatban tehát az elvégeztetett szó a békességgel kapcsolatban is jelzi, hogy a befejezés öröme is nagy ajándék, de még nagyobb öröm, hogy ez a befejezés valaminek a kezdetét hirdeti. Az elkészült templom nyitánya a békesség uralmának. Mert most már állandó módon lakik itt az Úr. Az elvégzett munka a békesség uralma ünnepélyes nyitánya. Ahogy énekeltük is az énekben: „itt van Isten köztünk”.

A *shalom*, a békesség szó testi és lelki nyugalom, bőség, boldogulás. Lehet, hogy háború van, de akkor is biztonság, hiszen az az Úr vigyáz ránk, véd bennünket, aki uralkodik, akinek a ládája jelzi, hogy itt az Úr és ő mindenható Isten, a mennyei dicsőségben lakik ő, a világ teremtője, a föld és az ég teremtője, de most az ő népe számára mutatja meg, hogy ő kicsoda. Akkor is, ha az ő népe hűtlen lett talán hozzá. Elég, ha arra gondolunk, hogy a szent sátor időszakában – a pusztai vándorlás meg a bírák kora –, emlékeztek, hogy mennyi baj volt az Úr népével. Volt, amikor még a ládát is ellophatták a filiszteusok. De akkor is az Úr az ő népet helyreállította, a babiloni fogságnak is ez volt a célja.

A *shalom* a teremtés óta jelzi: az Úrral boldog kapcsolat, békesség. Ádám és Éva milyen boldog volt! Aztán mikor a Sátán közbelépett, sok mindent megrontott. Olyan szörnyű arra gondolni nekem mindig – most nyáron is volt több esküvő –, hogy Ádám milyen durván és gyalázatosan bántja Évát az Úr színe előtt is, amikor védeni akarja magát. Évát meg hogy becsaphatta a kísértő és nem volt ott mellette a férje vagy ha ott volt, nem szólt. A házasságban mekkora baj, mert a bűn bekövetkezett. A bűn az Úrral való kapcsolat megszakadása, nincs kapcsolat az élő Istennel, nincs szeretetközösség, félek tőle. Te ilyen vagy esetleg még, hogy nincs Istennel semmilyen kapcsolatod igazából? Csak tudsz róla, de nem is-

AZ ÚR AZ ÓT MEGILLETŐ HELYEN

mered őt személyesen? Milyen nagy ajándék, hogy már a bűnesetnél jelezte az Úr a Sátánnak, hogy nem lehetsz győztes. És Ádám, Éva is tudta, hogy helyreáll a kapcsolat, jön majd a Szabadító, a Megtartó, az asszony magva. Salamon is meg Dávid is. A templom is ezért épült meg. A bűneset után az Istennel való szeretetközösség mégiscsak lehetséges, mert az Úr az ő népe között akart lenni. Ezért is készült a szent sátor, mostantól pedig a templom: állandó helyen, mindig velünk az Úr.

Én két gyermekhéten és a Nehémiás ificsoporttal voltam csendeshéten, meg közben is voltak alkalmi szolgálataim. De a csendesheteken, mindegyiken a vége felé, még a gyermekek is azt mondták – pedig már nagyon szerettek volna hazajönni a szülőkhöz –, hogy azért jó lenne ott maradni, mert jól érzi magát a gyermek is a csendehéten. Persze az hangos hét, ha gyermekhét, de jó csendben lenni az Úr előtt. És ez annyira bátorító, vigasztaló, gyerekeknek is volt helyreállásuk. De ha megyek haza, otthon lehet, hogy rendezni kell dolgokat, ha az Úr valamire rámutatott, valamitől megtisztított. Az Úr elvégzett valamit az életében és akkor mi lesz, ha megyek vissza a suliba, megyek vissza a munkahelyre, ha felnőtt vagyok? Isten elvégzett munkája, ami nyitánya annak az újnak, amit ő el akar végezni folyamatosan az övéi életében.

A köszöntés igéjében Ézsaiás könyvéből hallottuk: „A régiak ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek.” Én is most nyáron is hallottam többször – nekem mindig bátorító –, hogy nekünk nem múlik az idő, hanem telik. De aztán azt is mondta az egyik testvér, hogy betelik. Ez a történet is erre utal: betelt az az idő, amikor az isteni ígéret beteljesedett, itt van az Úr állandóan köztünk.

Hiszed-e te is, újszövetségi értelemben, hogy a te tested a Szentlélek temploma? Nem az a kérdés, hogy milyen állapotban van a testünk. Egyébként a testünk mindig halandó. De gondoljátok el, hogy ha Jézus eljön, akkor még meghalnia sem kell a testnek, mert Jézus eljön, akkor nem lesz halál. Még a halál sem lehet gátja annak, hogy a testem a Szentlélek temploma. De ha nem jön el a Jézus, nem jön el az Úr, akkor Pál is erről beszélt, hogy az én testem napról napra gyengül, romlik, de akkor is az Úrral való kapcsolat határoz meg mindent. És azt is hiszed, hogy a ti közösségetek a Szentlélek temploma? Ketten együtt. Ha a házaspárod is az Úré, az nagyon nagy kincs. Ketten együtt az Úr templomaként. Családos hetek is voltak a nyáron, ahol lehet, hogy a házasságotok újulhatott meg végre. Elvégeztetett a mű, a békesség birodalma, elkezdi azt az életet, ami most már az Úr jelenlétében állandóan, még inkább. És ez zajlik a földi életben.

Újra hadd emeljem ki: a Salamon utáni időkben még istentelen királyok is voltak Júda életében. Nagyon fájó elhajlások, hűtlenség lettek Isten népe életében. De ha az Urat látták a mindenkori hívő nemzedék és olvasták ezt a kijelentést, tudhatták, hogy helyre lehet állni. Lehet, hogy az a dicsőség már nem lesz olyan, mint Salamon idejében, de nem ez a hangsúly. A Krónikák könyvében nem a Salamon bölcsessége, gazdagsága az igazán hangsúlyos, hanem az élő Istennel való kapcsolata és ahogyan a templomot fölépítette. Az Úrral való kapcsolat, szeretetközösség, mindaz, ami ezzel társul, párosul.

Ilyen szempontból a teljesség igénye nélkül csak néhány igei gondolat hangsúlyképpen. Például, hogy a szent láda kérubok szárnyai alá lett betéve. A kérubok

kinyújtott szárnyai az egész szentek szentjét betérítették és ott volt a láda: az Úr trónusa, földi trónja. A folytatásban Salamon imádságában is elmondja, hogy: azért ez képtelenség, hogy egy ilyen láda fölött uralkodna az Úr meg ebben a kis házikóban?! Bocsánat, hogy így mondom, csak most az Úrhoz hasonlítás miatt. De hát ez az Úr háza! Akkor viszont nagy ház, szent ház, szentély, szentek szentje és itt az Úr, a menny és a föld Ura és uralkodik. Így van a helyén. És mi is a helyünkön lehetünk: én is királyként és a nép is.

Ez az Úr megközelíthető. Az éden kertjét elzárta a pallossal a kérub: nem lehet az Isten szentségéhez közeledni, nem lehet Istennel kapcsolatban lenni csak úgy. A szent láda a kérubok alatt jelezte: igen, szent az Isten, dicsőséges uralkodó, de mégiscsak lehet hozzá jönni. A főpap egy évben egyszer beléphetett. És a nép is jöhetett a templomba. Jézus maga is ment a templomba, emlékeztek, 12 évesen több napot is ott töltött. Valamint hallottuk a történetből, hogy mennyire fájt Jézus szíve, amikor a nagy Heródes által újjáépített templom nem lelki használatát kellett, hogy megélje. Nem véletlenül mondta, hogy az Atyám házát ne tegyétek kal márság házává. De már azt is hirdette, hogy az ő teste temploma a templom. Most már nem fizikai épület, hanem Jézus esetében is már az ő teste. És Jézusban lehet a folytatás, hogy a mi testünk is és a közösségünk. Kérubok szárnyai árnyékában, alatt, de lehet jönni az Úrhoz. Ezért kellett Jézus templomának lerontatnia és ezért támadt föl harmadnap. Az Úr Jézusban: Immánuel, velünk az Isten. Hihetetlen szentsége, fensége, de ez nem pusztít, hanem magához von szeretetközösségben.

A Mózes táblái is jelzik: megvan még az a két kőtábla, ott van a szent ládában. Lehet, hogy a nép hűtlen lett, lehet, hogy a szent ládát a bírák idején ellopják a filiszteusok, de a két kőtábla megvan és hirdeti, hogy az Isten szövetségi hűsége most is tart. Ha mi hűtelenek lettünk is, ő hűséges maradt, Isten megtartja a szövetséget. Lehet, hogy a népe nem. De éppen azért adta a kőtáblákat, az alapokmányt, meg azért adta a törvényét, hogy megismerhesse a népe, megérthesse, cselekedhesse. Nem betartani kell a kőtáblán levő kijelentéseket, az Úr törvényét nem betartani kell, hanem szeretetből megélni. A törvény apai, anyai útmutatás. A mennyei Atyával levő szeretetkapcsolat tökéletes példáját Jézus maga mutatta be és élte meg.

Jeremiás könyve 31. rész 3. versében ezt mondja az Írás: „Messzinnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.” És hallottuk itt a lévitai papi énekeseknek az énekszövegében, hogy ez az Úr tényleg hűséges és irgalmas: „dícsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága”. „Igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága” – az Úr jó. Akkor is, hogyha nem értem vagy akkor is, ha úgy érzem, hogy valami rosszat tett. Emlékeztek, a Római levélben az a híres mondat ezt mondja: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” – azaz elhívottak. De ebben benne van az a lehetőség, hogy valami történik és ez rossz. – Most akkor ezt az Úr teszi? De hát az Úr nem tesz rosszat! De akkor miért engedi meg? De az Úr nem enged meg rosszat! Vagy mégis?

Ugye milyen probléma a hívó embernek, amikor nem érti, hogy most az Úr milyen. Mit mond az ige? Az Úr igen jó és irgalmas, ő mindig jó. Az az Úr, aki ál-

landóan velünk van, folyamatosan, mindig, a templomban ott a szent láda, az Úr uralma, a békesség birodalma, akkor ő mindig jó. E bűneset utáni világban sok minden történhet, még bennünk is, még vétkezhetünk is. Én is annyira el tudtam bukni az előző napokban is sajnós, és úgy szégyellem, pedig erre az ígére készültem, de nem bírtam megállni hűséggel. De az Úr akkor is jó. És Jézusban mutatta meg igazán, hogy kicsoda ő valójában az ő irgalma és jósága tekintetében és ő ott van a népe között. Ha az Urat látom, akinek a műve elvégeztetett és ez nyitánya az újnak, a békesség uralmának, akkor az életünk helyre tud állni, mert ez az Úr hív magához. A tékozló fiak is azért mehetnek ma is haza, meg a tékozló lányok, bármilyen élet után is, mert az atya mindig irgalmasan és jósággal fogadja a legelveszettebbeket is. Lehet, hogy erre lenne szükséged végre és akkor helyreállhatna sok minden.

Ez a jóság és irgalmasság az Istent magasztaló, Istent dicsérő énekben hangzott. Szeretném kiemelni, hogy a Királyok 1. könyve 8. részében a hasonló történeti leírásban nem szerepel a lévítákra való utalás. Ez a Krónikák könyvében a jellemző. Dávid, amikor felhozta a szent ládát, a Krónikák 1. könyve 16. része alapján – ahogy említettem már – olvashatjuk, ott is a 105. meg a 96. Zsoltárok majdnem szó szerinti idézete van leírva a történeti leíráshoz, mert a papok és a lévíták szolgálatán keresztül bemutatja, hogy milyen, ha az Úr a helyén van és az ő népe is a helyén van az Úr közelében, a templomban minősítetten is az ő idejükben. Ott vannak a templomi istentiszteleten, hangzik a kürt, a harsona és a különböző hangszerrek hangja és zeng az ének, mert mindenki boldog, örvendezik.

Örvendező boldog élet. És nemcsak a szent helyen, hanem hazamenve is. Ők is mentek iskolába a templomi istentisztelet után, mentek a munkába. Boldog, örvendező élet – amilyen a lévíták vezetésével, a papok vezetésével dicsőítette az Urat, ez az istentisztelet folytatódik az életünk során. Az Újszövetség népe is így élt, mi meg aztán még inkább. Hogy mentek vissza az iskolába? Már a pedagógusok visszamentek, mert tudom, hogy készülniük kell. A diákok is nem sokára. Jövő vasárnap majd tanévnyitó istentisztelet lesz. A csendesheteknek vége van, a vakációnak vége van, de elvégeztetett mű és lehet menni Istent dicsőítő élettel.

A héten a Dániel családossal is lehettem egy délután és az örvendező életéről volt szó köztük a házasságban és a családban. Az Efézusi levél 5. részének a 19-20. versei is előkerültek és ennek az igei kijelentésnek is a megértésében nagyon bátorítóak lesznek: „Beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának.”

Az élet istentisztelete. Nem az, hogy állandóan zsoltárt éneklünk a munkahelyünkön. Talán még Pasaréten is furcsa lenne, hogyha a lelkipásztorok mindig zsoltár énekelnének. Megvan annak is az ideje. De amikor beszélgetünk, amikor munkát végzünk, betölti a szívünket, néha talán hallható módon is, mások is hallhatják. Zsoltárok, dicséretetek, lelki énekek. Az Istennel való közösség boldog átélése, örvendező élet, hálás élet, Istent dicsőítő élet. Dicsérték az Urat, mert ő elvégezte a munkáját, beteljesedett az ígérete és elkezdődött a békesség uralma nagy nyitánya. És ebben élünk. A Krónikák könyve írása idején, amikor éppen talán hábo-

rúzni indult az Úr népe, de mikor erre a történetre gondolt, tudta, velünk az Úr, győzni fogunk, békességet fog munkálni fizikailag is. Lelkileg már azt adott.

De bármennyire is igaz, hogy a templomban zajlik az Istent dicsőítő éneklés és az Úr jelenlétének a magasztalása, mert boldog a hívó népe az Úrnak, a hangsúlyos mégsem ez a templomban sohasem, hogy mit tesz az Úr népe. Ez a történet is pontosan ezt emeli ki, a hangsúly mindig, hogy mit tesz az Úr, kicsoda ő és ő mit tesz.

A történeti leírás zárása ezért fontos: ott a láda a helyén, minden kész, már el is kezdődött valószínű az éneklés, de az is lehet, hogy sokan még csak készültek, hogy majd ők is becsatlakoznak, de egyszer csak dicsőséges felhő, köd, ugyanaz történt, mint Mózes idejében, amikor a szent sátor elkészült – Mózes 2. könyve 40. részét majd nézzük meg a végén –, teljesen ugyanaz, csak most nem sátor, hanem templom. Még magasztosabb az üzenetben. Az Úr dicsősége betöltötte a templomot. A szolgálatot nem lehetett végezni, be se lehetett menni a szolgálóknak a templom belsejébe, oda belülre sem, mert az Úr dicsősége ennyire szentséget árasztott. Mózes sem tudott bemenni a szent sátorba, amikor az Úr dicsősége betöltötte a sátrat. A hangsúly azonban nem az, hogy félni az Úrtól, hanem annyira átéreztek Isten jelenlétét, a vele való szeretetközösség boldogságát, örömét, hogy az isteni felségnek a magasztossága, csodálata az azt okozta, hogy meg sem bírtak szólalni, nem is tudtak belépni, átéreztek, átélték, hogy itt az Úr az ő dicsőségében.

De mivel ez jellemző, ezért folytatható: ha átérzi az Úr népe, a hívó ember átéli Isten dicsőségének ezt a jelenlétét, akkor ebből jön az, hogy megélheti az Istent dicsőítő életet. A mi időnkben is. Most nem köd és felhő jelenik meg itt Pasaréten, meg a testünk fölé nem valami felhő jön, mikor átéljük az Úr dicsőségének dicsőséges megjelenését, hanem amikor az Úr szentsége, dicsősége Szentlelke és igéje által titokzatos módon, de valósággal betölt. Egyébként az Efézusi levélnek az 5. rész 18. verse jelzi is, hogy „teljesedjete be Szent Lélekkel” – hasson át benneteket az Úrral való kapcsolatnak ez a minősített átélése. Mert az Úr jön, az Úr közel van, itt van. Bízatok benne! Lássátok őt, reménykedjete!

Jézus esetében ugyanez volt: „És az Ige testté lett – és így van az ősi szövegben – és sátorozott mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” És mit tesz Jézus a kereszthalál közvetlen közelében? János 17. rész 4-5. versei: Atyám, „elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt”. Előtte meg ezt mondta: Atyám, „én dicsőítettelek téged e földön:...” és „...elvégeztem a munkát”. De még hátra volt a kereszttel. De azt is elvégezte. Mert Jézust is betöltötte az Atyával való szeretetkapcsolat. Az Atya mennyi mindent elvégzett már bennem és általam is – gondolhatott rá Jézus –, most pedig folytatom. S ha emlékszünk, még a Gecsemáné kertben is Istent dicsőítő énekeket énekelve ment a tanítványaival. És ez nem a hagyomány miatt volt. Ez hagyomány is volt természetesen, de Jézus soha nem a hagyomány miatt tett bármit is. Mindig az Atya dicsőségét, az Atyának kedves életet élve.

Jézusban és Jézusért mi, a hívó ember teste, mint templom és a hívó nép közössége, mint templom gondolat fényében megélhetjük ugyanezt. Ami bennünk

AZ ÚR AZ ŐT MEGILLETŐ HELYEN

szent, Istennek kedves és Istent dicsőítő lehet, az egyedül Jézusért. De ez azért is fontos: nem nekünk kell produkálni, nem nekünk kell erőlködni vigyort az arcunkra. A gyász miatt sírok talán, de közben Istent dicsőíti az életem, mert boldog vagyok az Úrral. A Korinthusi 1. levél 6. rész végén ezért mondja, hogy „a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma” és így fejezi be: „dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben”. A 10. részben meg ez van a 31. versben: „Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.”

Az úrvacsorában is. Fontos az úrvacsorában a bűnbocsánat öröme, hogy éljük át, az egymással való szeretetközösség, hogy milyen valósággal most vagyunk az Úr jelenlétében és együtt, ilyen valóságos majd az örökkévalóságban Jézussal ez a reménység. De az elsődleges mégiscsak az úrvacsorában is az Úrral való közösség, hogy ő itt van, jelen van és én valósággal átérzem Szentlelke által hitben, hogy milyen jó az Úr közösségében lenni.

Amikor a Korinthusi 2. levél 1. rész 20. versében az apostol arról beszél, hogy Istennek valamennyi ígérete Jézusban lett igenné és ámenné, akkor így folytatja: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” Elvégeztetett az egész mű, beteljesedett az ígélet Salamon idejében. Ez a hazatértek számára is hatalmas bátorítás. Nekünk is lehet békesség birodalma. Nem baj, hogy nem olyan dicsőséges talán, mint Salamon idejében, de most is dicsőséges, mert itt az Úr, uralkodik az Úr. Az egész világon uralkodik az Úr és a mi életünk fölött is. Istennek valamennyi ígérete beteljesedik Jézusban számunkra is, az ő dicsőségére, de mi általunk.

A derék asszony dicséretére hadd utaljak, mert a derék asszony dicséretében a férjnek egyetlen feladata van. A Dániel körrel, ahogy együtt voltunk, ez a gondolat előjött, ezért is maradt nagyon bennem a héten. Mindig istendicsőítés zajlik a házasságban, mert a derék asszony férje a feleségét szüntelen, minden nap, folyamatosan dicséri. Ez feladata is egyébként – ezt mondja az Írás –, de a dicséret, ami a feleségnek szól, dicsőíti az Urat. Az Urat dicsérem férjként. Aki egyedülálló – hozzám hasonlóan –, mi nem a feleségünket vagy a férjünket dicséjük, mi másokat. De a házasságban minden nap dicséret. És képzeljétek el, amikor éppen nem dicsérni akarod a feleséged, pont az ellekezőjét. Akkor hogy lesz dicséretté, istendicsőítéssé a szent életed, ha te is a kegyelem fényében látod már a társadat, az eseményeket? Ennyire hétköznapi, ennyire valóságos az a kérdés, hogy az Úr a helyén van-e az életedben, a házasságodban, a családotban, a gyülekezetben? Dicséred-e az Urat, mert te is a helyeden vagy? Ha nem vagy a helyeden, állj helyre! Az Úr hív magához, ő mindent elvégzett, helyre lehet állni. Hogy igaz legyen: „Isten dicsőségére mi általunk”.

Az örökkévalóságban azért nem kell templom – Jelenések 21,22 –, mert maga az Isten, a mindenható Isten és a Bárány a templom, azaz olyan tökéletes kapcsolat lesz az Úrral az örökkévalóságban Jézus eljövetele után, hogy már nem kell a templom képe. De addig ebben a földi életben: a te tested és a hívő nép közössége mint templom.

Mert az Úr munkája elvégeztetett, mert őneki tervei vannak veled, elkezdődött a békesség birodalma nyitánya, ebben élhetsz velem együtt, velünk együtt. Dicséjük az Urat!

Imádkozzunk!

Imádunk mennyei Édesatyánk, mert arról énekelhettünk, hogy te vagy mindig velünk. Néha mi nem. De köszönjük, Urunk, hogy akkor helyreállítottál, a tékozló fiút/lányt hazavitted, köszönjük, hogy hűséged és kegyelmed éppen ebben mutatkozott meg. Áldunk ezért a nagy szabadításért, a te elvégeztetett művedért Jézusban.

És magasztalunk, hogy boldog életre hívsz bennünket. Köszönjük, hogy nem az a kérdés, hogy mi vár otthon ránk vagy a munkában, az iskolában, hanem az, hogy veled, a te jelenlétedben élhetünk ott is.

Köszönjük, hogy csakugyan igaz, hogy még a keserűség, a gyász közepette is, amikor sírunk, mégis betölthet bennünket jelenléted vigasztalása, békessége, boldogsága. Köszönjük, hogy azért lehet mindez, mert te vagy velünk.

Köszönjük neked, hogy a gyülekezet közösségében is ezt nagyon átélhetjük mindig. Hadd lehessünk ezért áldássá a többieknek, a lelki testvéreknek is, de a családban is, a házastársunk számára is. Segíts, Urunk, a férjeknek dicsérni a társukat hűséggel, örömmel. És kérünk, hogy segíts nekünk szeretnünk egymást úgy, ahogy Jézus szeretett bennünket.

Imádkozunk, hogy legyél a kórházban levőkkel, erősítsd, bátorítsd őket. És köszönjük, hogy a gyászoló testvéreinknek továbbra is adod a te vigasztaló kegyelmedet, hiszen adtad igédben is.

És kérünk, hogy a mi magyar népünknek is adj jövőt. Urunk, te megtartottál bennünket, pedig hányszor gyaláztunk téged, mennyi istenkáromlást mondtunk, de köszönjük, hogy még mindig lehet jövője népünknek, egyedül Jézusért. Adj a mi népünknek hozzád térést.

Vezetőinknek is, Urunk, így. Kérünk, hogy az önkormányzati választások kampányidőszakában is legyen békesség az országban.

És köszönjük, hogy ma is kérhetjük: Kárpátalján adj békességet fizikailag is, vess véget ott a háborúnak, Urunk, hamar. És testvéreinknek ott is, meg a határon túl élő minden testvérünknek, magyar vérünknek add a te kegyelmedet, jelenlétedet.

Kérünk, most a csendben elmondott imádságainkat is hallgasd meg Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

459,3-4 ének

3. Örök kőszálra állva A lelkem megpihen;
Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben.
Az ő nevét imádom Most mindenek felett;
Jézus az én királyom, Imámra felelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd,
Követni híven, mint ő, Atyám parancsait.
Szeretnék lakni nála, Hol mennyei sereg
Dicső harmóniába' Örök imát rebeg, Örök imát rebeg.

630

Isten Báránya

✂ Rappard, Dora (1842-1923)

🎵 Rappard, Dora (1842-1923)

✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

Is ten Bá - rá - nya, Te ott a Gol - go - tán

Tel - jes győ - zel - met vet - tél a harc u - tán.

Üd - vöt ta - lál - hat már az e - gész vi - lág,

Mert meg - fi - zet - ted ott bű - nünk vált - ság - dí - ját.

Fenn - szó - val hír - de - téd a ke - resz - ten:

"El - vé - gez - tem, el - vé - gez - tem!"

2. Isten Igéje, rajtad nyugszik hitem,
E kösziklára üdvöm felépítem.
Teljes a váltság, mit Isten készített,
Bűnös, fogadd el azt: mindenestül tied!
Hozzá mit sem tehetsz, Ő megtevé:
Váltságodat elvégezé.